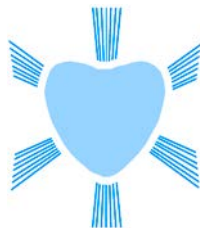

SRDÍČKO

ročník XX.
14. 2. 2016

1

A NOVÝ ROČNÍK JE TU...

Leden nám již roztál, ač si mnozí mysleli, že ani již žádná zima nebude. Den se nám nepozorovaně opět natahuje. Ptáci po ránu začínají chválit svými hlasy Hospodina. Loňská úroda se začíná pomaličku stáčet do lahví, aby se představila píle vinařů a Boží požehnání. A máme zde i nový ročník našeho Srdíčka.

Ledy klidně mohly ještě zůstat na hladinách, ale roztát by již konečně mohla zkřehlá srdce toužící po opravdových vztazích prožívané upřímné lásky. Světlo by mohlo přibývat zvláště do našeho vědomí, abychom si mohli lépe uvědomit, že jsme, ač hříšníci, v Boží lásce stále obdarovávaní. Naše hlasy by mohly být jasnější a odvážnější, abychom mohli pochopit, proč nám Bůh dal ústa a jazyk. Po období burčáku by se mohly i naše vztahy pročistit do krásné jiskrnosti a mohly by vést člověka k radosti, ke které byl povolán. A Srdíčko by se mohlo stát oázou dobrých zvěstí oproti jiným novinovým bulvárům.

Tedy, máme novou šanci! Šanci využít čas, který je nám dán. Vcházíme do postní doby, co s tímto časem uděláme? Co uděláme v Roce milosrdenství?

V Roce milosrdenství bychom po milosrdenství měli zatoužit ještě více a nenechat ho čekat. Říkáme-li v modlitbě, Otče

naš, odpusť nám, následuje důležitá výzva, jako i my. Tedy, stejnou měrou jakou odpouštíme, odpusť nám. Staňme se sami prostředníky milosrdenství! Chtěl bych uspořádat farní pouť ke Svaté bráně na Petrově. Prosme Boha, ať nám udělí milost obrácení, abychom byli jeho dobrým nástrojem. Nesu s vámi těžkosti, do kterých jste se dostali, ani nevíte jak. Prosím, aby Bůh uzdravil vaše vztahy.

Ale přijměte výzvu, udělejte v tomto období něco, co vyprosí milosti u Boha. Mše sv. ve všední den, čtvrtěční adorace, postní odříkání, pomoc potřebným ve vaší blízkosti, upřímná svátost smíření. Třeba i chození na mši sv., zvláště v neděli, včas. Přecházejte si každý den kousek Božího slova aj.

Jedním z velkých darů, který můžeme prožívat, je naše farní společenství. Je jasné, že zdaleka se všichni nezapojují, ale chci moc poděkovat každému, kdo se o to snaží. V loňském roce se v naší farnosti uskutečnilo mnoho aktivit, které vypovídají o vzájemné spolupráci a zájmu. Díky.

O letošních Velikonocích, jak doufám, budeme mít několik křtů dospělých a letos budou také někteří biřmování. Prosím, zahrňte je do modliteb. Pokud vše dobře dopadne, budeme mít krojované posvícení. Věřím také, že pojedeme společně do Hájku, kde by měl sloužit poutní mši sv.

náš děkan Václav Slouk. A to je jen malý výčet toho, co nás čeká. Je mnoho jiného, kde se můžeme sejít. Děkuji za aktivitu a zrod farní kavárny, kam byste měli také

zavítat. Až bude tepleji, bude možnost být i na zahradě.

S přáním požehnané postní doby váš
Filip, OFM

ŽIVOTABĚH P. DANIELA

Poslední dobou je čas nějak rychlejší než býval dříve:), nebo alespoň budí takové zdání a snad právě pro tu rychlost času oslavil P. Daniel loni docela kulaté narozeniny. Během oslavy vzklíčila v řadě lidí myšlenka poznat trochu blíže jeho životní pouta a to už byl nejvyšší čas požádat jej o rozhovor.

P. Danieli, je pravda, že tančíte s Bohem nejen u oltáře, ale nějaký čas jste na prknech, která znamenají svět, měl i baletní vystoupení? Jakýž byl Váš životní sen v dětství a mládí, co všechno jste dostal do vínku?

Za roky prožité jako profesionální tanečník u německé taneční skupiny *Tanz im Wandel der Zeiten* vděčím své sestře Eviče, která v Brně i mimo Brno působila jako učitelka společenského tance a výchovy spolu s tanečním mistrem Vladimírem Buryanem. Později jsem nějaký čas vystupoval jako člen mimického sboru v činohře brněnského divadla Na hradbách.

V dětství jsem toužil cestovat, v mládí tancovat, což se mi splnilo. Do vínku jsem krom skvělých rodičů, sourozenců, příbuzných a přátel dostal i toto krásné město Brno (narodil jsem se v Černých Polích), celý zemský ráj, rovněž lidskou i Boží rodinu. Za vše denně děkuji.

Kdo Vás učil taneční krůčky modlitby a odhalil Vám krásu kněžství a řádového života? Jak se Vám v tom hodila divadelní průprava?

Byli to především moji rodičové a jejich láska k Bohu i k lidem. Později jsem vnímal dobrý příklad kněží, farníků a nakonec i řeholních osob, žijících za totalitního režimu v utajení.

Divadlo mi pomohlo v mnoha směrech. Tedy i v nalezení odvahy stát před diváky. Rovněž jsem tam poznal známého herce Miroslava Částka, který se stal mým dobrým přítelem.

Jaké jsou nejdůležitější stránky Vašeho životaběhu, uložené ve Vaší paměti?

Málo jsem svou paměť cvičil, takže v ní mnoho uloženého nemám. Asi bych si běh života musel zopakovat, aby se v něm objevily i dobré stránky.

Jak se odehrával Váš příchod do husovické farnosti a co pro Vás znamená tato farnost nyní?

Příchod byl pro mne překvapením, neboť jsem začal sloužit bohoslužby v kostele, ve kterém jsem byl v roce 1945 pokřtěn.

I nyní znamená pro mne tato farnost hřejivou rodinu, která mně umožňuje vdechovat lásku a učí mne lásku poznávat. Za vše upřímně děkuji a všem rád žehnám.

Kdo patří do Vaší oblíbené galerie světců?

Panna Maria s Josefem, prorok Daniel, sestra Marie Restituta a sv. František

z Assisi se sv. Klárou. Pak jsou to ale i současní živí bratři a sestry kolem mne.

Co Vám přináší radost a co Vás rmoutí? Jak se může člověk podílet na šíření Božího království ve světě?

Radost mi působí lidé, kteří si dokáží odpuštět své chyby a vzájemně si pomáhají být lepšími.

Rmoutím se sám nad sebou, že i ve své sedmdesátce dovedu být často neochotný, sobecký a domýšlivý.

Tím, že se učí poznávat nejen svět, ale i Boží království a buduje mezi nimi přístupové cesty.

Jaké byly Vaše Vánoce v průběhu let a jaké byly ty loňské?

Vánoce jsem směl dosud prožívat v radosti, protože jsem byl obdarováván jak láskou, tak i hmotnými dary.

I o těch loňských Vánocích se nám narodil Boží Syn a bydlí s námi.

Co byste přál farnosti a co byste přál sobě (nejen novoročně)?

Vše dobré.

Jaký nejkrásnější ohňostroj radosti jste v posledních letech zažil?

Projevovalo se to a stále se to uskutečňuje v našem bratrském františkánském společenství.

Také při slavení 1. sv. přijímání v naší farnosti. Dříve s otcem Ignácem, nyní s otcem Filipem.

A pak loni, při pochodu smíření z Pohořelic do Brna.

Která místa v Brně jsou pro Vás ta nejkrásnější a čím Vás okouzlují?

Lužánky, Kraví hora, Petrov, Špilberk, nám. Svobody, Zelný trh, Moravské nám. Okouzlují mne svou jedinečnou krásou, jak historickou, tak i současnou.

Co byste rád předal čtenářům zpravodaje, k čemu byste je povolal, jaké cesty byste jim rád ukázal?

Můj upřímný, srdečný pozdrav. Volám je ke svatosti života. Mám pro ně jen jednu cestu. Je to Ježíš Kristus, který řekl: „Já jsem cesta, pravda a život.“

Čím mohou farníci potěšit nebo oslovit Vás? Že ke mně budou i nadále tolerantní, shovívaví a milosrdní.

Kvůli poškozenému zraku a špatnému vidění poznávám tváře jen z bezprostřední blízkosti, takže i když někoho nepozdravím, neznamená to, že bych ho chtěl „zasklít“.

Na co se v tomto novém roce těšíte? A jak nablížíte na bolesti světa i lidí? Mají dost prostoru v tom všem víra, naděje a láska?

Na pokračování života v rodině Božích dětí. S trpícími chci mít nejen soucit, ale také jim podle daných možností pomáhat.

Víra, naděje a láska mají vždy dostatek prostoru, pokud jim ten volný prostor ve svém srdci uděláme.

Je něco, na co jsme zapomněli a Vy byste o tom rád mluvil?

Ano, na Boží požehnání.

Ať nám Bůh žehná, naplní nás svou láskou, daruje nám pevné zdraví a zachová nás i nadále ve své přízni, chrání od zlého.

P. Miroslav Daniel Hřebec, OFM

INFORMACE Z FARNOSTI BRNO-HUSOVICE

Křížové cesty

V postní době se budou konat pobožnosti křížových cest v kostele vždy v pátek a v neděli v 17.30.

PLÁN AKCÍ

Čtvrtek 17. března – zpovědní den ve farnosti

Před večerní mši sv., během ní i po mši sv. bude příležitost k přijetí svátosti smíření. V kostele bude přítomno více kněží.

Neděle 20. března – křížová cesta v přírodě

Na Květnou neděli odpoledne budeme mít možnost s farností prožít křížovou cestu v přírodě. Loni jsme byli poprvé v Mikulově a letos nás br. Kapistrán zavede do Slavkova na křížovou cestu ke sv. Urbanovi. Na rozdíl od té mikulovské, která je jednou z nejstarších na Moravě, je ta slavkovská zase jednou z nejmladších. Byla vybudována v roce 2012 podle předlohy výtvarníka Milivoje Husáka.

Pátek 25. března – křížová cesta ve městě

Již potřetí můžeme na Velký pátek projít křížovou cestu naším městem. Začátek je před farou v Husovicích a cesta pokračuje směrem do sousední farnosti Obrány. Během cesty se budeme modlit za naši farnost i město.

ŠKOLKA-JANKA

S radostí vás chci informovat o tom, co se chystá v Husovicích pro naše malé děti. Od podzimu loňského roku se díky prožitým událostem

v mém životě pomalu začal rodit nápad, vytvořit zde něco, co by pomohlo malým dětem prožít jejich dětství v prostředí, které je láskyplné, inspirativní, podporující jejich fantazii, spontánnost a víru

v dobro. S Boží pomocí se nám po malých krůčcích podařilo zrealizovat naše dílo. Je to Školka-Janka.

Jedná se o školku či dětskou skupinu dvanácti dětí, jejíž provoz bude podobný jako v běžné mateřské škole, s důrazem na dětskou hru, na rozvoj smyslů, prolínající se hudbou i výtvarnými činnostmi, avšak v přirozeném duchu, s křesťanským podtextem.

Během měsíce března budou probíhat poslední úpravy, bude možnost přijít se

k nám podívat, seznámit se s prostředím i s námi. Samotný provoz bude zahájen od 1. dubna 2016. Podrobnější informace najdete na webových stránkách

www.skolka-janka.cz, které budou provozněny během měsíce února.

Těšíme se na vás a vaše děti!

Marie Matyášková

NAŠE FARNÍ KAVÁRNA U FRANTIŠKA

Nápad na farní kavárnu v Husovicích se zrodil v autobuse, při naší zpáteční poutní cestě z Hájků u Prahy do Brna.

Pout' na nás všechny dobře zapůsobila a podobně pěkně prožitý den jsme si chtěli zopakovat i u nás ve farnosti. Chtěli jsme se setkávat nejen při nedělní mši svaté, ale mít možnost a čas se vidat i po ní.

Kavárna se nám jevila jako to správné místo. Br. Filip našemu nápadu požehnal a také vymyslel, kde se budeme scházet. V krásném a příjemném sklípku v zadní části fary.

Nejdříve se vybral a zakoupil kvalitní kávovar, který zvládne espresso, cappuc-

cino i latte. V kavárně nabízíme i horkou čokoládu, čaj a k tomu vždy něco sladkého... Nakoupili jsme také hrníčky na různé druhy káv, hrníčky na čaj i nové lžičky.

Cestu do kavárny nachází postupně hodně lidí, což nás moc těší a děkujeme za návštěvu i za upečené sladké pohoštění... Děkujeme tímto i všem dobrovolníkům, kteří se starají o chod kavárny.

Mimo kavárnu bude nově otevřen i vinný sklípek, ve kterém se bude degustovat i nakupovat víno.

Všechny dobrovolné příspěvky slouží ve prospěch fary. Nyní se z nich splácí nově zakoupený kávovar.

-vk-

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA V HUSOVICÍCH OČIMA KOLEDNÍKŮ

Jako každý rok na Tři Krále, tak i letos jsme se sešli v sobotu ráno 9. ledna na faře. Tam na nás, koledníky, netrpělivě čekal hlavní organizátor akce – Kapi – s obavami, kolik se nás letos sejde, protože počasí bylo velmi nepříznivé a postupně hodně lidí volalo, že nepřijdou nebo se zpozdí. Obavy byly ale zbytečné. Rozdělili jsme se do skupinek, dostali potřebné instrukce, vybavení, oblečení a mohli jsme vyrazit. No, vyrazit je odvážné tvrzení. Vzhledem k nečekanému náledí jsme se mohli ulicemi jen pomalu klouzat a plížit.

V naší skupince byli tito tři králové: Karolína K., Karolína B. a Amálka M. a jako hlavní doprovod Veronika K. Na ulicích, které jsme měly určené, byli většinou příjemní a štedří lidé, kteří nás po

dlouhé době rádi viděli. Někteří na nás volali z oken i balkonů. Straší lidé nám z nich i házeli peníze, protože se báli vyjít ven, aby neuklouzli. Postupně se pokladnička plnila.

Při společném dobrém obědě, který nám přichystala paní Hromadová se svou maminkou na faře, jsme si sdělovali zážitky, u kterých jsme se hodně zasmáli.

A příští rok? To půjdeme znovu a vy se přidejte určitě k nám, třeba jen na chvíli. Nebojte se přijít, rádi vás uvidíme, protože nás není nikdy dost a je hodně míst, na které jsme ještě nestihli dojít. A pak se nás nebudou muset lidé ptát, proč jsme u nich tak dlouho nebyli?! A odpověď..., tu už víte určitě sami...

K. Krakovičová

Nejenom, že jsme navštívili spoustu milých lidí, ale byli jsme s Nadkou a Lili bezva parta. Klouzali jsme se od domu k domu, protože všude bylo náledí. Snad každý, na koho jsme zazvonili, byl milý a doufám, že si rád poslechl naše zpívání. Pak nám štědře přispěl do kasičky, kde zvolna přibývaly penízky. Zároveň se plnila naše břicha sladkostmi, které jsme dostávali k darům. Všechny nás překvapil jeden rekordní dar ve výši tří tisíc korun. Když jsme došli zpět na faru, všichni jsme se ohřáli, popovídali si a snědli společný oběd. Domů jsme se rozcházeli s pocitem radosti, že jsme aspoň trošku pomohli dobré věci – charitě.

Markétka B., 9 let

Jako každý rok i letos se konala v naší farnosti Tříkrálová sbírka. Každý rok se počet králů zvyšuje, a to je jediné dobře. Od těch malých až po ty dříve narozené.

Letos však byla trochu jiná. Ptáte se v čem ?

Věřte nevěřte, bylo to o „hubu“, a to doslova! Pár dní po novém roce jsem odhodil berle (zlomené prsty na pravé noze) a učil se chodit. Pak napadl sníh, potom trochu roztál a...

A byla klouzačka. To se to jezdilo. Když jsem den před sbírkou hodil pár držkopádů, ani se mi na tuto akci nechtělo. Říkal jsem si: „V takovémhle počasí je lepší zůstat doma za pecí. To přece ‚Kapi‘ nemůže myslet vážně. To abych si objednal nějakou tu sádru navíc.“ Naštěstí zvítězil můj pozitivní skřítek, který mi dodal odvahy. Vyslal jsem pár střelných modliteb vzhůru

a zafungovalo to. Balanc jsem udržel, lidé nás vítali nejen s úsměvem na tváři, ale i nějakou tou dobrůtkou. Děti si to náramně užili, my rodiče také. Jak říká můj bratr, co tě nezabije, to tě posílí.

Poprvé byla naše rodina rozdělena do více skupinek. Ze začátku se mi to moc nelíbilo, jsme přece rodina a máme držet pohromadě! Ale nakonec jsem musel uznat, že to bylo fajn. Poznal jsem nové známé a děti nové kamarády. Doma jsme si mohli vyměňovat své zážitky ze sbírky a obohatit se navzájem. A ještě jedna skvělá zpráva. Naše rodina tak obešla větší část farnosti, než kdybychom chodili všichni pohromadě.

Tímto děkuji všem, kteří se na sbírce podíleli, i za skvělé a nevšední zážitky.

Hezký den.

Jiří Malinák

OHLÉDNUTÍ ZA MATERIÁLNÍ SBÍRKOU PRO VÝCHODNÍ UKRAJINU

Ačkoli mnozí z nás mají na paměti spíše nedávno uskutečněnou Tříkrálovou sbírku, v naší husovické farnosti na konci listopadu minulého roku proběhala i materiální sbírka pro civilní obyvatele frontových měst na východní Ukrajině postižených válečným konfliktem. Díky vaší štědrosti i aktivnímu šíření informací o sbírce se vybralo spousta věcí, které po přetřídění na konci listopadu odjely směr východní Ukrajina v jednom z pěti kamióňů, které k tomuto účelu propůjčila česká firma formou sponzorského daru. Spolu s věcmi z mnoha sbírek uskutečněných po celém území ČR v jednom z kamióňů odjelo i 22 tun mouky jako další sponzorský dar brněnské firmy. Po četných problémech a komplikacích na ukrajinské celnici se podařilo celý náklad bezpečně dopravit do Slovjansku, odkud je pomocí dobrovolníků distribuován potřebným ve frontových městech. Dárčky pro děti byly předány na několika vánočních besídkách, uspořádaných dobrovolníky přímo ve frontových městech, a předávání dárků i potřebného materiálu i nadále pokračuje. I díky vaší štědrosti se tak může uskutečnit

pomoc potřebným lidem, na které svět, jak se zdá, zapomněl.

Díky finanční podpoře mnoha dárců je také možné uskutečňovat projekt „Tepló pro Ukrajinu“, kdy je skrze finanční prostředky vybrané v ČR distribuováno uhlí a otep do potřebných domácností. Součástí projektu je i výroba kamínků přímo ve frontových městech; k potřebným lidem se tak distribuuje nejen teplo, ale také je díky procesu výroby přímo na místě možné poskytnout zaměstnání několika lidem, kteří jsou opět placeni z prostředků vybraných v rámci sbírky.

Jménem organizace „Chut' pomáhat“ bych všem, kteří se do sbírky jakkoli zapojili, chtěla velmi poděkovat. Děkuji, že se kromě lidí ve svém bezprostředním okolí zajímáte i o potřebné, kteří jsou na mapě od nás dál, a přeci snad v něčem zároveň i blízko. Díky samozřejmě patří i bratřím františkánům, kteří pro sbírku poskytli prostory na faře a také všem členům mé rodiny, kteří byli do sbírky více či méně dobrovolně zapojeni. ☺

Tereza Pospíšilová

Kdybyste byli slepí, hřích byste neměli. Vy však říkáte: „Vidíme.“ (Jan 9, 41)

Bělostná sněhová nadílka se v pondělním dopoledni po oteplení a občasném dešti začala měnit v kluzkou břečku. Lidé čvachtali ledovými kalužemi na chodníku,

občas se jim smekly nohy, místy byl terén lepší, všichni spěchali v nevládném, mlhavě šedivém počasí do autobusů a trolejbusů, aby byli co nejdříve někde jinde. Měs-

tem šla zpráva o výbuchu plynu u jedné ze středních škol a nepřítomnost slunce po celý den také málokomu zvedla náladu.

Trolejbus jedoucí do středu města se chystal odjet ze zastávky ve chvíli, kdy ho starší paní dobíhala. Místo na jeho sedadle skončila na předělu silnice a chodníku kousek před ním, ve špinavém marastu, krvácející, naražená a v šoku z uklouznutí a pádu. Slabým hlasem volala o pomoc, na zastávce však stály postavy jakoby spředenné z všudypřítomné mlhy a šedi – lhostejnost, neúčast, otupělost, nevšímavost, otrlost, nezájem, netečnost, necitlivost a vlažnost. Už se zdálo, že paní zůstane na svůj problém docela sama, když vtom se jedna z dalších, dosud nepojmenovaných postav

pohnula, a zahlédla paní v nouzi. Pak již byl jen okamžik k činu a ten byl inspirací pro další postavu z trolejbusu, která té první, možná nesoucí jméno Ochota nebo Empatie, přiběhla na pomoc. A tak ve dvou zvedly Empatie s Účastí zraněnou ženu a řidič trolejbusu jí zavolal sanitku. Přestože mlhavá lhostejnost v ten den zasahovala bezmála celý svět, stačil jeden všímavý člověk, který se jí vzepřel, a starší paní nezůstala ve své bezmocnosti sama.

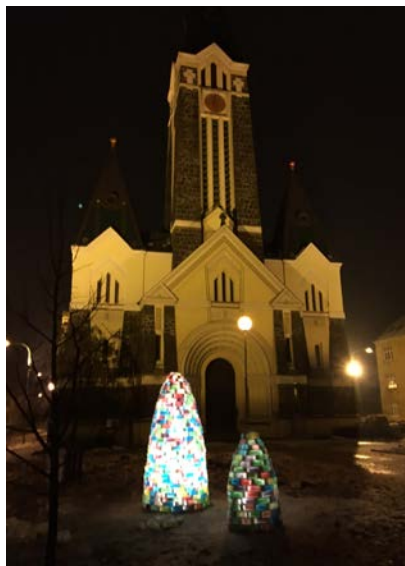
A ti, kteří se snad domnívali, že vidí, si možná ani nevšimli, že jsou slepí. Stačí však zvolat: „Pane, ať se nám otevřou naše oči!“

(Článek je inspirován skutečnou událostí.)

–kac–

LEDOVÉ VČELÍ ÚLY-BRATŘI

Ve čtvrtém lednovém týdnu tohoto roku se objevily na náměstí před kostelem dvě zajímavé stavby, které postavil náš farník Jan Malůšek s pomocí dalších lidí. Jednalo se o dva ledové včelí úly vytvořené pro radost kolemjdoucích. Děkujeme.

Já jsem cesta, pravda a život... (Jan 14,6)

Podobně jako kroky mnohých, i ty mé v poslední lednový čtvrtek vedly na animovanou adoraci s tématem Cesta. Adoraci považuji za krásnou možnost pro setkání s Pánem a také prostor pro to, abych mu mohla poděkovat a projevit velikou úctu. Moderovaná adorace je o to krásnější, když jsou naše osobní modlitby a díky prokládané hudbou a pěkným zpěvem, který jakoby mě k Pánu více přibližoval.

Klečíte v lavici, okolo vás plno tónů, díky a chval. S každou vteřinou cítíte ob-

jetí Boží lásky. A do toho máte příležitost kráčet vytvořenou cestou mezi lavicemi. Na každý krok naší cesty nám spolčo připravilo zamyšlení nad hodnotami lidského života – nad rodinou, přáteli, kariérou...

Když člověk oddálil svůj zrak a podíval se na cestu jako na celek, uvědomil si, že pěšinka lidských priorit a hodnot má jasný cíl. Cesta totiž mířila k oltáři s vystavenou monstrancí a každý, kdo na ni vyšel, došel až k samotnému Pánu.

Máša

INFORMACE Z FARNOSTI BRNO-LESNÁ

Čtvrtek 25. února – setkání s občany

Ve čtvrtek 25. února proběhne v 18.00 setkání s občany Lesné a okolí s prezentací přípravy stavby kostela přímo v sále DC, Nezvalova 13. Pokud se chcete dozvědět nejčerstvější informace, přijďte, jste srdečně vítáni. Bližší informace v DC Brno-Lesná.

A BŮH VIDĚL, ŽE JE TO DOBRÉ...

Zatímco se na svět letos v sobotu 23. ledna hustě sypal sníh, v Duchovním centru na Lesné protančily děti všech sedm dnů stvoření světa. Pokaždé se prostřednictvím krátkého videa-příběhu ocitly v dramatu tvoření nebe, země, rostlin, zvířat a člověka. Poté měly možnost zahrát si pestrou řadu her, ve kterých potkaly tmou i světlo, pohoupaly slunce i měsíc, naplnily svět barvami duhy v podobě nafouklých balónek, doplnily vydanou energii vydatným občerstvením a zaradovaly se z darů tomboly. Odcházelý s posláním zasadit

kaštiny, protože v malém drobném plodu je ukrytý život – vysoký a mohutný strom a Bůh nás všechny zve ke spoluputování a ochraně světa, který dal člověku k užívání. Stejnou výzvou je i Boží pohled na svět, „viděl, že je to dobré“ a člověk se opět má spolupodílet na tom, aby to i nadále bylo dobré. Každé dítě k úkolu spoluputování domov, ve kterém žijeme, kterým nám naše země je, dostalo i potřebné světlo, jež si neslo v mrazivém a krásně zasněženém večeru domů.

Letošní karneval byl jubilejní, desátý. Za každou karnevalovou veselostí po všechna léta stojí především sestřička Margita, bez níž by tato tradice nevznikla a nepokračovala jako korálky růžencového desátku. Tradičně také krásný průběh stvořila

již zaběhlá parta rodin a obětavých lidí a patří jim poděkování. Příští karneval by mohl souviset s chystanou stavbou kostela, mohli by přijít velcí i menší stavitelé, sochaři, malíři, světci a světice...

Prosíme děti a rodiče z Duchovního centra o zpětnou vazbu na průběh všech dosud proběhlých karnevalů a také na kolik mají zájem o další ročník. Případně uvítáme i další podněty.

Děkujeme.

*Tmo, ty se snažíš marně,
děti nevidí svět černě,
ale hezky barevný,
Pánem Bohem stvořený...*

-sov-

foto Karel Pažourek

MODLITBA ZA NOVÉHO POMOCNÉHO BISKUPA

Milé sestry, milí bratři,
požádal jsem Svatého otce Františka o jmenování pomocného biskupa pro brněnskou diecézi a prosím vás, abyste jeho rozhodování provázeli svými modlitbami. Pokud se chcete modlit společně, můžete použít následující modlitbu.

Váš biskup Vojtěch

Bože, Dobrý pastýři,

svěřujeme ti jmenování brněnského pomocného biskupa a prosíme: veď mysl Svatého otce i všech, kteří nesou za tuto volbu odpovědnost.

Dej nám takového pomocného biskupa, který se ti líbí a bude tvým obětavým a věrným služebníkem.

*Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen.*

PÁR VZPOMÍNEK K VÝROČÍ LURDSKÉHO ZJEVENÍ P. MARIE

Měsíc únor – měsíc masopustního veselí, maškarád, tance, rozpustilého pochovávaní basy, ale také počátek postního období a měsíc, ve kterém si křesťané připomínají jedno z nejúžasnějších zjevení Panny Marie v Lourdes. Dne 11. února tomu již bude 158 let, co se děvčátku Bernadettě v jeskyni poblíž horského městečka na úpatí Pyrenejí poprvé zjevila „ta nejkrásnější Dáma“ a nejen pro ni, ale pro celý křesťanský svět vytryskl pramen nekončících milostí. Ráda bych ani ne tak připomněla tuto známou událost, ale trochu se podělila o své zážitky z tohoto požehnaného místa.

V září roku 1991 jsme se s manželem vypravili na několik dní do Francie. Byli jsme oba zaměstnání u ČSD, a tudíž jsme mohli zažádat o volné jízdenky po celém území Francie. Zajímala nás i jiná místa, ale Lurdy – to byla již po několika let moje veliká touha. Podnítila ji mimo

jiné i četba knihy Franze Werfla „Píseň o Bernadettě“ – četli jsme ji s manželem společně, a to v době, kdy mu před pěti lety zemřela matka.

Cesta byla naplánována tak, že přes noc pojedeme rychlíkem z Paříže a ráno budeme na místě, den věnujeme návštěvě Lurd a navečer odjedeme. Stalo se však, že vlak se v noci rozdělil a část, ve které jsme spali, jela ke španělským hranicím. Tak jsme se dostali do cíle naší cesty až kolem 14. hodiny odpoledne, a tudíž bylo nutné v Lurdech přenocovat. Ještě dříve jsem si zjistila, že je zde možnost získat ubytování prostřednictvím katolických zařízení. A máme štěstí: v informačním centru poblíž baziliky je nám nabídnuto přenocování v horském středisku nedaleko Lurd, „městečku svatého Petra“ – Cité Saint Pierre – a to i s odvozem na místo po odpoledním procesí. S díky přijímáme.

Nyní vede naše první cesta k Jeskyni zjevení. Plane zde ustavičně spousta svící, celá pyramida světél ozařuje jeskynní kout; u kraje stále roste šlahoun plané růže tak, jak tomu bylo ve dnech zjevení. Socha Panny Marie stojí ve výklenku, asi tam, kde se kdysi zjevila sama Nejsvětější Panna Bernadettě. Místo působí úžasným charismatem – poklekáme k modlitbě.

Kolem páté hodiny odpolední začne procesí, obrovské prostranství před bazilikou se již zaplňuje. Jsme svědky něčeho nevídaného, netušeného! Ze všech stran přicházejí nemocní – o berlích, slepí, ale hlavně na vozících – takoví, kteří sami dojít nemohou a které přivázejí buď řádové sestry z nemocnice Sedmiboletné, nebo najatí pracovníci, zvaní brankardiéři. Tito nejdůležitější účastníci se řadí kolem celého náměstí. Ve středu prostoru však zdaleka není prázdno! Poutníci snad z celého světa sem přicházejí ve skupinách nebo i jednotlivě, mnozí v národních krojích. Změň zpěvu, hudby, modliteb – to vše se slévá v jediný proud. Náhle však všechno utichá: ozývá se jen zvonek a blízí se ministranti s knězem, který nese v rukou Nejsvětější Svátost. Prochází širokým špalírem kolem celého náměstí – kolem nemocných a ustavičně přežehnává monstrancí všechny, které míjí. Kdo může, pokleká. Traduje se, že většina zázračných uzdravení nebo alespoň ulehčení nemocným se stává (opravdu, stále stává) právě při tomto žehnutí.

Po procesí jdeme ještě chvíli do chrámu, ale potom nás již s ostatními asi dvaceti poutníky odváží připravený autobus na ubytování, vzhůru nad město lesnatou strání. Na původní rozsáhlé louce – horské pastvině – je vystavěno malé mš-

tečko. Několik dvoupatrových hotýlků a uprostřed hlavní budova i s prostornou jídelnou. Platba za nocleh (i s večeří a snídaní) je zcela dobrovolná a anonymní! Jsme ubytováni v hezkém dvoulůžkovém pokoji s příslušenstvím. Službu konající řádová sestra nás informuje o možnosti účastnit se večerního průvodu před bazilikou. Po kratším odpočinku se tedy vydáváme zpět do města.

A překvapením není konce! Večerní pobožnost se odbývá rovněž na velkém náměstí, nejsou zde však již brankardiéři s nemocnými. Pod hvězdnatým nebem se stovky poutníků s rozžatými svícemi shromažďují přímo na ploše, jsou tu opět zastoupeny snad všechny národy. Nyní přišli většinou mladší lidé, všem z očí hledí nadšení, radost. Prostorem zní tisícihlasem známá lurdská píseň. Každý zpívá ve svém jazyce, větší skupiny poněkud vynikají. Jen refrén „Ave, ave, ave Maria“ zní unisono. Stojíme vedle několika mládenců, jsou prý z Manheimu; zpíváme, jsme šťastní, všechny spojuje velké svaté nadšení.

Pozdě, již v noci, se vracíme zpět do našeho městečka, únavu však necítíme. Nad námi září tisíce hvězd, obloha je jasná; pod námi ještě spousta světél ozařuje prostor před bazilikou i přilehlé ulice, v dálce se rýsuje osvětlený lurdský hrad „Le chateau de Lourdes“. Uléháme šťastni, spokojeni, naplnění nepoznaným dosud klidem a plni vděčnosti za tento den.

Následující den před polednem již Lurdy opouštíme.

Za ty čtyři dny strávené tehdy ve Francii byla návštěva Lurd tím nejkrásnějším, co jsme prožili, a za tuto milost celým srdcem Bohu i Marii Panně děkují.

-ano-

NÁVRAT Z PRAHY

Byl pátek večer a já byl ještě v Praze. „Kterým vlakem vlastně pojedu?“ ptal jsem se sám sebe a přitom se mrknul na hodinky. „Ty BRĎO,“ vyjekl jsem překvapením. Je 18:10 a sedím ještě u notebooku. Vlak jede 18:49, na nádraží je to asi 20 minut. Než si koupím jízdenku a dojdu na nástupiště, uvažuji v duchu, mám, co dělat. Honem balit. Raději si koupím lístek do vlaku hned, ať ušetřím čas na nádraží. Proč nevyužít digitální svět 21. století. Od čeho máme internet, ne?! Zadáám příslušnou webovou stránku, vyhledám spoj, klik, koupím jízdenku, zaplatím kartou. Klik, klik. Uf!!! A je to. Teď sbalit „noťas“, ručník, pantofle... Vybíhám z budovy a mířím k tramvajové zastávce. Snad jsem na nic nezapomněl, přemýšlím ještě cestou. Ale není čas o tom uvažovat, v dále vidím světla „šaliny“. A do pr..., ulevím si od plíc a začínám sprintovat po vzoru sprintera Usain St. Leo Bolta.

To snad NĚ, vyhrknu ze sebe, když celý zadýchaný vidím, jak si to tramvaj sviští kolem mě z kopečku. Holt Bolt ze mě nebude. Ale kolik mi zbývalo? Pár metrů, taky mohl pár vteřin počkat. Rozčiluji se sám nad sebou a zjišťuji, kdy jede další tramvaj. To nemůže být pravda, to je sen! Další jede až 18:25. To nemám šanci stihnout, i kdybych se rozkrájel. Kdy jede další vlak? Proč se to musí stát zrovna mně, do prkenný vohrady.

A DOST!!! Zavelím svému mozku a z negativních myšlenek přepínám do pozitivních. To přece musím stihnout. Doma na mě čeká žena a čtyři milé

a roztomilé děti, zítra jdeme na Tříkrálovou sbírku. Musí existovat nějaké řešení! Obracím toužebně oči vzhůru. Na obloze plují černé mraky a začíná více foukat. Bože porad', Bože smiluj se, Bože, ukaž mi nějaké řešení, jak to stihnout, Bože, prosím, prosím, prosím...

Mozek začíná „šrotovat“ na plně obrátky. Jiříku, myslí, myslí, myslí! Přemýšlím, přemýšlím, ale nic mě nenapadá. Po chvíle mě napadá TAXI. Blbost. Nikde ho nevidím a než bych ho našel, tak by mi vlak stejně ujel. Leda bych měl vrtulník, ale to je také nesmysl. Čas letí jako bláznivý, je 18:27 a tramvaj nikde. To je zlý sen. Kde je? Bože, kde je ta tramvaj? Ale mozek dává instrukci. Mysli! Srdce, to chce klid! Tramvaj našťestí přijíždí. Sláva, zaplat' Pán Bůh. Aspoň něco. Cvikám automaticky jízdenku a sedám si na volné místo. „Příští zastávka Dejvická,“ zaslechne má hlava. Hm. A co s tím, k čemu je mi to dobré, přemýšlím. „Přestup na metro,“ slyším dále. Do háje s metrem. Ale můj mozek stále vysílá myslí a mé rty opakují METRO, METRO, METRO. „No jasně, METRO,“ cvakne mi, když vidím zelenou cedulku metra. To je přece ÁČKO. To můžu jet až na MUZEUM a odtud už je to na Hlavní nádraží, co by kamenem dohodil. TO BY MOHLO VYJÍT!!!

Popadám „bágl“ a řítím se z šaliny jako o závod. Mám štěstí, schody do metra jsou hned u zastávky. Beru je po dvou a letím jako o závod. Míjím „cvikací“ zařízení a znovu letím po schodech. Sotva doběhnu, přijíždí vlaková souprava a já skáču do ní.

To snad není možný. Tomu říkám štístko. Díky, Bože. „Jenom se neraduj,“ ozve se skřítek našeptávač, „ještě na nádraží nejsi.“ „Jdi už k šípku, to přece musím stihnout! Přes to nejede vlak!“, odpovídá můj pozitivní skřítek.

Malostranská, Můstek, Muzeum. To metro jede snad kosmickou rychlostí. Je 18.40 a já vystupuji na stanici Muzeum. Na nádraží to stihnu i metrem. Je to jen jedna zastávka a lístek mám v kapse. Mám ještě celých 9 minut. Vybíhám z metra a mířím k eskalátorům. Kolem mě tři revizoři, ale nekontrolují mě. KLIK! Jinak bych to nestihl. Ještě kousek a jsem na peroně. Opět zázrak. Metro přijíždí a já opět naskakuji.

Jsem na Hlavním nádraží, schody беру po třech. Ze kterého nástupiště, že to jede?

Ptám se sám sebe a dívám se po tabuli odjezdů. Mám 4 minuty. Tu nevidím, a tak vbíhám do tunelu vedoucí k nástupištím. 1, 2, 3..., ten tunel je snad nekonečný. Konečně vidím nápis Brno. Šestka. Šestka, to je to pravé nástupiště. Vyjízdim po schodech nahoru. Do odjezdu vlaku zbývají jen 2 minuty. Před mnou stojí vlak a anděl. „Jedete na Brno?“ „Jasně.“ Směje se. „Jedete se námi?“ Přikyvuji. „A máte místenku?“ „Místenku?“ „Ano. Místenku. Je pátek večer a bývá to narvané.“ Vytahuji lístek a podávám ho průvodčí. „Místenku máte. Sedadlo 21 a vagón je přímo před vámi.“ Řekne a najednou zmizí.

Sedám si na své místo. Sotva sednu, usnu štěstím. Bože díky!!!

-jm-

LESNÍ POHÁDKA

Ani staří pamětníci si už nepamatovali, kde se tu vzal, kdo ho sázel, pravdou je, že byl místem příjemného odpočinku v denním shonu a námaze. Poskytoval úkryt řadě lesních zvířátek, lidem přinášel jahody a ostružiny, rovněž houbařské košíky nezůstávaly prázdné. Stromy v lese byly různých druhů, ani jeden se však nepodobal druhému, žádný nerostl za stejných podmínek. U malého lesního rybníčku se košatil mohutný dub, pevný a tvrdý, s kořeny hluboko v zemi. Kolem něj tančila řada bělostných břízek, nechyběly ani vrby a osiky. Na nedaleké skále, v malém nánosů hlíny kdovíjak vyrostla lípa, za ní pokračovala hradba borovic a modřínů, zelenaly se tu smrky a místy se ukázal i buk.

Každý strom rostl jinak. A jak natahoval své větve ke slunci, podle toho, kolik se ho na něj dostalo, kudy na něj svítilo, a jak měl každý jinak napojené kořeny na vodu, každý přinášel něco jiného. Dub u rybníčku byl nejstatnější ze všech stromů a dosahoval nejvýš k nebi svými větvemi. Žaludy, které z něj padaly, byly nádherně lesklé a děti je rády sbíraly. Listí mu vždy vydrželo až do jara, dokud neměl nové. Lípa ve skále byla křehká a věčně bez vody, jen déšť ji skrápěl, aby nežiznila. Její léčivé květy vyhledávali nemocní a slabí. Dub se shlížel denně ve vodní hladině rybníčku, viděl na ní svou krásu, měl vody dostatek a mohutněl a mohutněl. Lípa na skále hleděla do oblak nad svou korunou, rostla po chvílích, když se jí zrovna do-

stalo vody a poslouchala šumění větru ve větvích okolního lesa.

Jednoho dne se šumění proměnilo v mohutný hukot a silný vítr vyvracel stromy lesíka. Po přejítí vichřice přišli lidé a vyvrácený dub, lípu i jiné stromy odvezli na pilu, kde se dřevo několik let sušilo, rozřezané na prkna, aby mohlo sloužit v husovickém kostele. Z některých stromů lidé udělali trámy na střechu věže,

z dubu vyrobili ambon, od kterého hlásali Boží slovo, z lípy se stal také rám k obrázku Božího milosrdenství. Všechny stromy z lesa se nakonec sešly v jednom kostele, aby každý svým způsobem, podle měklosti či tvrdosti dřeva, podle jeho barvy i letokruhů přinesl to, co přinést měl. Už nešuměly, už kolem nich zněly varhany a písně k oslavě Boží.

Jarka Cýrusová

Duchovní večer pro manžele

JSME JEDNO A NENÍ NÁM TO JEDNO!

Duchovní večer je určen všem manželům bez ohledu na délku jejich manželství nebo těm, kteří se na manželství připravují nebo o něm uvažují. Cílem setkání je podpora manželů v jejich každodenním soužití.

Termín: pondělí 22. února 2016 od 18.00 do 20.00

Program: mše sv., přednáška, adorace

Místo: kostel Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice

Večerem provází: MGR. JAN ŠPILAR, JÁHEN

Hlídaní dětí budou zajišťovat zkušené au pair v budově fary v Husovicích.

Na tento večer budou navazovat další setkání

21. 3., 18. 4., 23. 5., 27. 6., 26. 9., 24. 10., 28. 11. a 19. 12. 2016.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Soběšice a Lesná

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: e-mail: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: dvouměsíčník

Ročník, číslo a den vydání: XX, 1/2016, 14. 2. 2016

Šéfredaktor: P. J. Filip Rathouský, OFM Redakční rada: Daniel Kummer, J. Kapistrán Gajdoš, OFM

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 29. 1. 2016, uzávěrka příštího čísla je 4. 3. 2016.